

**Załącznik nr 1 do uchwały LXVI/453/2022
Rady Miejskiej w Stąporkowie
Z dnia 03.11.2022 roku
Stąporków, dn. 03.11. 2022 r.**

Wojewódzki Sąd Administracyjny

w Kielcach

ul. Prosta 10

25-366 Kielce

Skarżący:

Prokurator Rejonowy w Końskich

Organ:

Rada Miejska w Stąporkowie

Odpowiedź na skargę

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U z 2022 poz. 329 ze zm.) Rada Miejska w Stąporkowie przekazuje uznając za niezasadną skargę Prokuratora Rejonowego w Końskich wniesioną w dniu 3.10.2022 r. na uchwałę Rady Miejskiej w Stąporkowie nr LIII/360/2022 z dnia 20 stycznia 2022 roku w sprawie zmiany załącznika nr 1 do uchwały Nr XXXVIII/240/2020 Rady Miejskiej w Stąporkowie z dnia 29 grudnia 2020r. w sprawie ustalenia stawki opłat za korzystanie przystanków komunikacyjnych, których właścicielem lub zarządzającym jest gmina Stąporków i wnosi o jej oddalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżoną uchwałą Rada Miejska w Stąporkowie dokonała zmiany załącznika nr 1 do uchwały Nr XXXVIII/240/2020 Rady Miejskiej w Stąporkowie z dnia 29 grudnia 2020r. w sprawie ustalenia stawki opłat za korzystanie przystanków komunikacyjnych, których właścicielem lub zarządzającym jest gmina Stąporków poprzez wprowadzenie do wykazu istniejących przystanków nowych przystanków w miejscowości: Niekłań Wielki ul. Cmentarna i Wielka Wieś ul. Wesoła.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności powyższej uchwały w całości wraz z załącznikiem jako naruszającej w sposób istotny art. 16 ust 4 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (tj. Dz.U. z 2022 r. poz. 1343 ze.zm.) poprzez nałożenie jednolitej stawki w wysokości 0,04 zł za jedno zatrzymanie środka transportu na przystankach komunikacyjnych zlokalizowanych w mieście oraz na głównych przystankach na terenach wiejskich oraz jednolitej stawki w wysokości 0,03 zł za jedno zatrzymanie środka transportu na pozostałych przystankach, których właścicielem lub zarządzającym jest Gmina Stąporków – które to stawki zostały jednolicie nałożone na wszystkich operatorów i przewoźników, co powoduje iż wprowadzone stawki mają dyskryminujący charakter, nie uwzględniają bowiem m.in. wielkości taboru przewoźników, wielkości pojazdów, natężenia ruchu, i obłożenia na danych przystankach , co zdecydowanie wpływa na wielkość kosztów ponoszonych na utrzymanie danego przystanku.

Z takim stanowiskiem skarżącego Rada Miejska w Stąporkowie nie zgadza się.

W pierwszej kolejności wskazać należy iż zaskarżoną uchwałą jedynie wprowadzono do wykazu istniejących przystanków nowe przystanki w dwóch miejscowościach. Nie ustalono zasad ani wysokości stawki opłat za korzystanie z przystanków komunikacyjnych, których właścicielem albo zarządzającym jest Gmina Stąporków rozróżniając stawkę 0,04 zł za jedno zatrzymanie środka transportu na przystankach komunikacyjnych zlokalizowanych w mieście oraz na głównych przystankach na

terenach wiejskich i stawkę 0,03 zł za jedno zatrzymanie środka transportu na pozostałych przystankach.

Mając na uwadze powyższe wniesienie niniejszej skargi winno skutkować jej oddaleniem.

Zasadę rozróżnienia stawki opłaty w zależności od miejsca zlokalizowania przystanku na co wskazuje skrzący jako zarzut skargi Rada Miejska w Stąporkowie wprowadziła Uchwałą NR XXXVIII/240/2020 RADY MIEJSKIEJ W STĄPORKOWIE z dnia 29 grudnia 2020 r. w sprawie ustalenia stawki opłat za korzystanie z przystanków komunikacyjnych, których właścicielem albo zarządzającym jest Gmina Stąporków w § 2 uchwały szczegółowo wyjaśniając swoją decyzję w uzasadnieniu do uchwały.

Zgodzić się należy, iż Uchwałą NR XXXVIII/240/2020 RADY MIEJSKIEJ W STĄPORKOWIE z dnia 29 grudnia 2020 r. ustalono stawki opłat za korzystanie z przystanków komunikacyjnych, których właścicielem albo zarządzającym jest Gmina Stąporków na podstawie i zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Jak wynika z art 16 ust. 4 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (tj. Dz.U. z 2022 r. poz. 1343 ze.zm) przez operatora i przewoźnika z przystanków komunikacyjnych lub dworców, których właścicielem albo zarządzającym jest jednostka samorządu terytorialnego, mogą być pobierane opłaty. Stawka opłaty jest ustalana w drodze uchwały podjętej przez właściwy organ danej jednostki samorządu terytorialnego, z uwzględnieniem niedyskryminujących zasad. Zgodnie z ust. 5 art. 16 w/w ustawy stawka opłaty za jedno zatrzymanie środka transportu na przystanku komunikacyjnym nie może być wyższa niż 0,05 zł. Pobierana opłata stanowi dochód właściwej jednostki samorządu terytorialnego z przeznaczeniem na utrzymanie przystanków. Celem wprowadzenia opłaty jest spowodowanie, aby wszyscy przewoźnicy korzystający z przystanków (lub dworców) partycypowali w kosztach związanych z ich utrzymaniem.

Ustawodawca daje jednostce prawo ustalenia kryteriów różnicowania wysokości opłat za zatrzymywanie się na przystankach z uwzględnieniem niedyskryminujących zasad. Natomiast w ustawie nie wprowadza definicji „niedyskryminujących zasad”. Dlatego też

podejmując przedmiotową uchwałę należy uwzględnić orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, który wskazuje się, że dyskryminacja to nierówne traktowanie, prawnie nieusprawiedliwione i nieuzasadnione obiektywnymi przyczynami. Trybunał przyjmuje, że konstytucyjna zasada równości wobec prawa w ujęciu najszerszym polega na tym, że wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych), charakteryzujące się daną cechą istotną w równym stopniu, mają być traktowane równo (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 września 1990 r., sygn. U 4/90, OTK 1990, poz. 10). W tym miejscu dodać należy, że zasada równości dotycząca praw i wolności obywateli oznacza zakaz ustanawiania regulacji o charakterze dyskryminującym (np. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 9 marca 1988 r., sygn. U 7/87, OTK 1988 r., poz. 1), ale pod warunkiem, że adresaci normy prawnej charakteryzują się w równym stopniu określonymi cechami.

Według informacji przekazanych do Urzędu Miejskiego w Stąporkowie przez przewoźników oraz posiadanych wykazów pojazdów zdecydowaną większość środków transportu stanowią autobusy (busy) o pojemności od 20 do 30 miejsc siedzących.

Nie można jednoznacznie stwierdzić, że zatrzymanie się pojazdu o większych gabarytach powoduje większą eksploatację infrastruktury przystankowej. Można natomiast zaobserwować, że pojazd bardziej pojemny nie zawsze przewozi większą liczbę pasażerów, czasami więcej osób podróżuje małym busem niż pełnowymiarowym autobusem. Nie można też rzetelnie ocenić, które pojazdy i w jakim stopniu wpływają na zużycie i uszkodzenia nawierzchni zatok przystankowych, gdyż większe autobusy korzystają z nich rzadziej niż mniejsze busy. Zatem wprowadzenie różnych stawek opłat za korzystanie z przystanków w zależności od wielkości pojazdów jest pozbawione obiektywnych przesłanek.

Mając na względzie obowiązek uwzględniania niedyskryminujących zasad przy ustalaniu wysokości stawek opłat za korzystanie z przystanków wzięto pod uwagę specyfikę i potrzeby lokalnego transportu zbiorowego i zdecydowano o wprowadzeniu różnych stawek opłat za jedno zatrzymanie środka transportu na przystanku kierując się różnymi lokalizacjami tych obiektów.

Aby zachęcić przewoźników do uwzględniania w rozkładach jazdy przystanków, które są mniej wykorzystywane przez podróżnych (przystanki położone poza centrum miejscowości), zdecydowano się na nałożenie opłaty za korzystanie z nich w wysokości 0,03 zł za jedno zatrzymanie. Dla pozostałych, określonych jako przystanki w mieście lub przystanki „główne” na terenach wiejskich, z których korzysta większa grupa pasażerów 0,04 zł.

Zróżnicowanie stawek opłat ze względu na lokalizację przystanku nie ma charakteru dyskryminującego jakiegokolwiek grupy przewoźników, ponieważ to oni ustalają rozkład jazdy i decydują, na których przystankach będą się zatrzymywać. Zróżnicowanie stawek opłat ze względu na lokalizację przystanku umożliwi wykonywanie publicznego transportu zbiorowego w sposób uwzględniający oczekiwania społeczne dotyczące zapewnienia powszechnej dostępności do usług publicznego transportu zbiorowego.

Na marginesie zauważyć należy, że w judykaturze ugruntowany jest pogląd, że tylko istotne naruszenie prawa powoduje konieczność stwierdzenia przez organ nadzoru albo sąd administracyjny nieważności uchwały organu gminy. Istotne naruszenie prawa ma miejsce wówczas, gdy uchwała pozostaje w sprzeczności z normą prawną, która jest oczywista i wynika wprost, bezpośrednio, z treści przepisu prawa. Obowiązek wykazania tego kwalifikowanego naruszenia prawa spoczywa na skarżącym. Sądowej ocenie pod względem zgodności z prawem podlega więc kwestionowana uchwała z jej załącznikiem, w kontekście stawianych przez skarżącego zarzutów rażącego naruszenia konkretnych norm prawnych i ich uzasadnieniem, które jest przedstawione w skardze.